

DEIXA'M QUE ET DEIXE

TOMÁS MESTRE I DAMIÀ
JOAN LLUÍS MONZÓ

DIPUTACIÓN
DE ALICANTE

I.S.B.N.: 978-84-15327-25-7

Dipòsit Legal: A 776-2012

Disseny i maquetació: Tábula Comunicación

Impressió: Quinta Impresión. S.L.

JURAT DE LA EDICIÓ
DEL PREMI DE TEATRE
BREU EN VALENCIÀ
EVARIST GARCÍA
2012

SR. PRESIDENT

Juan Bautista Roselló Tent

SRS. VOCALS

María Concepción Sirvent Bernabeu

Rosa Llorens Ronda

Fernando Gómez Grande

SRA. SECRETARIA

María José Argudo Poyatos

PERSONATGES

ACTRIU

ACTOR

DIRECTOR

AUTORA

TÈCNIC

DIRECTOR DE L'OBRA

(Sona una cançó. S'il·lumina lentament un zenital. Al mig de l'escenari veiem l'ACTOR, que canta.)

ACTOR.- Jo t'estime.
Tu m'estimes.
Ai, amor!

Jo t'estime.
No m'estimes.
Ai, dolor!

Sempre et porte
clavada al meu cor, amor.
Sóc el teu humil servidor.
Em fas mal.
Ja no trobe ni tinc consol.
Una daga cruel m'esgarrat el cor.

(Apareix per un lateral de l'escenari l'ACTRIU, que aplaudeix irònicament. L'ACTRIU és jove. L'ACTOR, en canvi, és un actor madur que es fa passar per un actor jove de manera bastant barroera. Porta una perruca que es veu clarament que és una perruca. Tots dos es troben al centre de l'escenari.)

ACTRIU.- Parlem de tòpics?

ACTOR.- *(Amb estranyesa.)* Parlem de tòpics?

ACTRIU.- *(Com qui fa un descobriment.)* Parlem de tòpics...

ACTOR.- *(Amb entusiasme.)* Parlem de tòpics!

ACTRIU.- Típic.

ACTOR.- Tòpic.

ACTRIU.- *(Sensualment.)* Vols que parlem de... tòpics?

ACTOR.- Vols que parlem de tòpics?

ACTRIU.- *(Amb desgana.)* Vols que parlem de tòpics.

ACTOR.- *(Com si haguera endevinat les intencions ocultes de l'ACTRIU, amb picardia.)* Vols que parlem de tòpics!

ACTRIU.- Típic tòpic.

ACTOR.- Tòpic típic.

ACTRIU.- Parlem-ne.

ACTOR.- Parlem-ne.

(Es donen l'esquena i parlen muscle a muscle.)

ACTRIU.- Home: ser civilitzat, ésser, criatura, marit, persona, ànima...

ACTOR.- Dona: fembra, femella, tia, dama, senyora...

ACTRIU.- ...baró, mascle.

ACTOR.- ...muller, esposa, consort.

ACTRIU.- *(Amb to de recriminació.)* Típic.

ACTOR.- *(Igual.)* Tòpic.

(Es col·loquen cada un d'ells en una banda de l'escenari, de cara al públic.)

ACTOR.- Sóc un home, és a dir, faig coses inútils.

ACTRIU.- Entre un home i una mula només hi ha una diferència: la mula.

ACTOR.- La tristesa del cor és la major desgràcia; i la major malícia, la malignitat de la dona.

ACTRIU.- Entre els homes, la irreflexió és, de bon tros, el més gran dels mals.

ACTOR.- No hi ha pitjor ira que la de la dona. *(Fa els gestos dels animals a què es refereix.)*

Preferiria abans viure amb un lleó i amb un drac que amb una dona malvada.

ACTRIU.- (*Igual.*) L'home no tan sols ve del mico, sinó que se li acostava cada vegada més.

ACTOR.- Si la dona arriba a manar, la primera cosa que fa és rebel·lar-se contra el marit.

ACTRIU.- (*Amb menyspreu.*) Tòpic.

ACTOR.- (*Igual.*) Típic.

ACTRIU.- L'home és l'únic animal que entropessa dos voltes amb la mateixa pedra.

ACTOR.- La dona fou el principi del pecat i per culpa d'ella tots morim.

ACTRIU.- Els homes són lliures com el vent perquè no tenen substància

ACTOR.- L'home solter no naix, es fa: es fa les maletes, es fa el llit...

ACTRIU.- L'art més profund d'un home hàbil és el de saber amagar la seua habilitat.

ACTOR.- (*Seducitor.*) No hi ha res com la sensualitat d'una dona casada.

ACTRIU.- (*Irònicament.*) És una cosa de la qual cap marit no té la més mínima idea.

ACTOR.- L'home és, per a la dona, un mitjà; el fi és sempre el fill.

ACTRIU.- No hi ha home prou hàbil per a conèixer tot el mal que fa.

ACTOR.- Quan la dona té virtuts masculines, hi ha per arrancar a córrer... (*Arranca a córrer però s'atura quan l'ACTRIU parla.*)

ACTRIU - I quan no té virtuts masculines és ella mateixa la qui arranca a córrer. (*Arranca a córrer.*)

ACTOR.- Tòpic típic.

ACTRIU.- (*Aturant-se.*) Típic tòpic.

TOTS DOS.- (*Mirant-se mútuament, molt lentament.*) Típic tòpic típic.

(L'ACTOR es posa una jaqueta i es gita en un divan de psiquiatre. L'ACTRIU es posa una jaqueta i agafa una bosseta de mà, i seu en una butaca. Ara són a la consulta d'un psiquiatre. L'ACTOR interpreta el paper d'un home madur, Marc. L'ACTRIU interpreta el paper d'una dona madura, Magdalena.)

ACTOR.- És cert, ho he de reconèixer: hi ha diferències entre els homes i les dones, però també entre les dones. Per exemple, ma mare va tardar vint anys a fer de mi un home, i la meua primera núvia no va tardar ni vint minuts a convertir-me en un imbècil. No, clar que no. Tots els homes tampoc som iguals. Jo, per exemple, per sentir-me ple amb la meua parella, no necessite el sexe..., el sexe carnal..., ja m'entén. No em mire amb eixa cara, com si jo fóra un espècimen rar. No crec que siga tan difícil comprendre-ho, no? Doncs no s'ho creurà, però açò m'ha dut molts problemes. Mire, jo funcione més per excitació intel·lectual, sap vosté? No, no ho crega, no sempre he pensat així. Quan era casat amb Magdalena, practicava el sexe tradicional, però després de tants anys vaig haver d'explorar noves vies perquè allò no..., no fun..., no funcionava.

ACTRIU.- Quan ens vam casar jo era molt jove i creia en totes eixes ximpleries que de xicotetes havíem escoltat tantes vegades sobre l'amor: l'amor romàntic, incondicional, etern..., ja ho sap.

Ximpleries. Després d'uns quants anys casada, em vaig fer la meua pròpia composició del que havia de ser l'amor. I sap què? Sap què? *(Pausa. Es queda esperant una resposta del psiquiatre, que no arriba.)* Ho sap o no ho sap? És que no sé si està escoltant-me o no. Bé, li deia que... bàsicament, l'amor..., l'amor... es traduïx en desig, foc... Sí, clar, clar, té raó: i en sinceritat, en comprensió, en respecte..., però, sobretot..., en sexe. No em mire amb eixa cara, com si jo fóra un espècimen rar. No crec que siga tan difícil comprendre-ho, no? Doncs no s'ho creurà, però açò m'ha dut molts problemes. Sexe, sí, he dit sexe. Però resulta que el sexe és una loteria.

ACTOR.- Dos persones poden gaudir molt per separat i no entendre's juntes.

ACTRIU.- Penses que pot evolucionar...

ACTOR.- És una qüestió d'epidermis...

ACTRIU.- Però resulta que no evoluciona. És...

ACTOR.- ...com totes les coses que tenen relació amb la pell: el racisme, la descamació de la cara, l'acne...,

ACTRIU.- ...una injustícia...

ACTOR.- Els nostres camins estaven molt units fins que vaig conèixer Laura.

ACTRIU.- Damunt va conèixer una altra. Laura, es deia.

ACTOR.- Tot va ocórrer en el moment en què havia d'ocórrer. Com totes les coses destinades a succeir.

ACTRIU.- Em va dir que havia descobert que l'enamorament sobtat existix.

ACTOR.- Com és possible que no l'haguera coneguda abans?

ACTRIU.- No ho sé. Supose que deu ser el punyeter destí...

ACTOR.- Aaaaai! El destí ajunta les ànimes bessones.

ACTRIU.- Quan pense en tot el temps que vaig invertir en la nostra relació...

ACTOR.- Sent una beatífica felicitat...

ACTRIU.- Diuen que en les ruptures de parella no hi ha culpables...

ACTOR.- Laura.

ACTRIU.- ...però és mentida.

ACTOR.- Sempre he pensat...

ACTRIU.- La culpa és d'ell.

ACTOR.- ...que era incapaç de fer feliç a una dona...

ACTRIU.- M'ha fet una desgraciada.

ACTOR.- ...abans, durant i després de la relació.

ACTRIU.- Si més no, em mereixia una altra oportunitat, pense jo.

ACTOR.- Però ja veu vosté, la vida està plena de segones oportunitats.

ACTRIU.- Típic, típic.

ACTOR.- Tòpic, tòpic.

(Pausa breu.)

ACTRIU.- *(Migploriquejant.)* Magdalena, em diuen Magdalena... Ah! A ell? Marc..., li diuen Marc. Teníem una relació excel·lent, amb molts interessos en comú que ens agradava compartir... Com? El sexe? Genial, renovat permanentment malgrat tot el temps que portàvem junts... Com? Sí, apreníem molt l'un de l'altre. No hi havia discussions. Les poques diferències que teníem sempre les parlàvem.

ACTOR.- Marc, em diuen Marc. Ah! A ella? Magdalena era una relació molt complicada perquè jo havia d'estar sempre pendent que no s'angoixara més del que tocava... Clar, clar..., ja eren molts anys de relació... Com? El sexe...? Horrible! Monòton!

ACTRIU.- La nostra era una relació madura...

ACTOR.- La nostra era una relació immadura...

ACTRIU.- apassionada...

ACTOR.- desapassionada...

ACTRIU.- senzilla...

ACTOR.- difícil...

ACTRIU.- Jo diria que quasi perfecta.

ACTOR.- Jo diria que impossible. Ho entén?

ACTRIU.- No ho entenc.

ACTOR.- Amb Laura, ara, tot és diferent. Tenim molta química i connexió astral. No puc evitar estar molt enamorat d'ella... Laura, li diuen Laura i... No, és pitjor encara: estic segur que és la dona amb qui m'agradaria compartir la meua vida.

(L'ACTRIU, que ara interpreta el paper d'una dona jove, Laura, es lleva la jaqueta i se situa darrere de l'ACTOR, que continua gitat al divan. L'ACTRIU li fa un massatge al coll mentre ell parla.)

ACTOR.- T'estime de cap a peus, Laura. On anirem a parar?

ACTRIU.- No ho sé, Marc.

ACTOR.- Penses deixar Jaume?

ACTRIU.- No ho sé.

ACTOR.- Vols que anem a viure junts?

ACTRIU.- No ho sé.

ACTOR.- Preferixes que seguim com a amants?

ACTRIU.- No ho sé.

ACTOR.- Quant de temps podrem continuar així?

ACTRIU.- No ho sé.

ACTOR.- Per què no pares de dir “no ho sé”?

ACTRIU.- No ho sé.

(L'ACTOR s'alça del divan i camina per l'escenari. Ara és l'ACTRIU qui es gita al divan.)

ACTOR.- Eres massa racional. “No ho sé” és una frase que escolte amb massa freqüència. Estic a punt de perdre la meua sang freda. *(Perdent la sang freda.)* Deixa'!! Deixa Jaume! Deixa'l, per favor! *(S'agenolla als peus de l'ACTRIU.)*

ACTRIU.- Prou! Para de demanar-m'ho.

ACTOR.- Anem-nos a viure junts.

ACTRIU.- Prou.

ACTOR.- Per què no ho fas?

ACTRIU.- No ho saps?

ACTOR.- No ho sé.

ACTRIU.- Sí que ho saps.

ACTOR - No ho sé.

ACTRIU.- El nostre amor és bonic perquè és impossible. Ho saps molt bé.

ACTOR.- No ho sé.

ACTRIU.- “No ho sé”? És contagiós?

ACTOR.- No ho sé.

ACTRIU.- Prou. T'ho he dit milers de vegades.

ACTOR.- Estic enamorat de tu...

ACTRIU.- El dia que estiga disponible...

ACTOR.- ...com un boig

ACTRIU.- ...deixaràs d'estar enamorat de mi.

ACTOR.- Mentida, mentida!

(L'ACTOR s'alça i camina preocupat per l'escenari. De sobte el seu rostre

s'il·lumina, trau un mòbil de la butxaca i hi marca un número. L'ACTRIU torna a interpretar el paper de la dona madura.)

ACTRIU.- Marc em va telefonar una vesprada de primavera, una vesprada de primavera. A pesar de tot el que l'estimava, de tot el que l'estimava, a pesar del mal que m'havia fet, a pesar que m'havia abandonat per una joveneta com s'abandona un drap brut, com s'abandona un drap brut, jo havia aconseguit refer la meua vida, tornar a sentir-me persona, tornar a sentir-me persona.

ACTOR.- Quan Laura em va deixar, vaig telefonar a Magdalena una vesprada de primavera. A pesar de tot el mal que li havia fet, ella havia aconseguit refer la seua vida mentre jo em sentia com un drap brut abandonat.

ACTRIU.- No m'ho podia creure. Em vaig quedar al·lucinada, bocabadada, astorada i atònita. Ell, ell, aquell que m'havia abandonat per una joveneta com un drap brut, com un drap brut, em telefonava una vesprada de primavera..., una vesprada de pri-ma-ve-ra. Em va demanar si podia parlar amb mi, vindre a vore'm, ací, a casa, a ma casa, a la que havia estat durant molts anys la nostra casa..., la nostra casa. Quan li vaig vore la cara, quan li vaig vore la cara..., vaig saber immediatament, immediatament, que tornaria amb mi, que tornaria... i que jo tornaria amb ell en l'instant precís, en l'instant precís en què m'ho demanara.

ACTOR.- Li vaig demanar si podia parlar amb ella i vam quedar a la nostra casa... Sí, a la nostra casa! Perquè, en realitat, jo mai vaig deixar de considerar que aquella era encara la meua casa. Quan li vaig vore la cara vaig saber immediatament que havia comés un error, que havia ficat la pota ben ficada, que aquella dona i no Laura, era realment la dona de la meua vida, i em vaig preguntar com podia haver perdut el cap per una joveneta que no li arribava a la sola de les sabates. Aleshores, sense dir ni una paraula, la vaig mirar...

ACTRIU.- No vam dir ni una paraula..., cap ni una. Només em va mirar..., em va mirar...
(Ell la mira.)

ACTOR.- La vaig mirar...

ACTRIU.- El vaig mirar... *(Ella el mira.)*

ACTOR.- *(Al públic.)* Em va mirar...

ACTRIU.- *(Al públic.)* Em va mirar...

ACTOR.- La vaig mirar... *(La mira.)*

ACTRIU.- Ens vam mirar... *(El mira.)*

ACTOR.- Ens vam mirar... *(La mira.)*

(Es llancen l'un sobre l'altre i s'abracen i es besen desenfrenadament. Des del públic apareix el DIRECTOR, amb el llibret a la mà, i puja a l'escenari.)

DIRECTOR.- Un moment, un moment..., un moment! No, no i no! No és així l'escena. No és este el clímax. Hi ha massa evidència! No vull que activeu l'emoció del sexe. Sense l'emoció del

sexe! Sense l'emoció del sexe! Fora sexe! Fora sexe! Fora! Fora! Fora! L'ingredient més important de la relació de la parella és l'amor. Ja ho sé, ja ho sé..., sense l'emoció del sexe cap parella pot sentir-se plena. Però pot sobreviure. (*Puja a l'escenari.*) Este no és el nostre objectiu. Entenc que la tensió interpretativa ajuda a fer esclatar la improvisació...

ACTRIU.- No estem improvisant. És el que diu el text.

DIRECTOR.- (*Com si no l'haguera sentida.*) L'amor, l'amor, la vostra relació, els diferents estats de la vostra relació..., tot un paisatge de la vostra història..., suggerir en lloc d'ensenyar! L'amor, i no el sexe, és el tema. Vull evidenciar el "tema", la idea central al voltant de la qual gira el text dramàtic. Però això ja ho hem parlat a les lectures. Objectiu. Objectiu. Vull accions senzilles per aconseguir un objectiu. La vostra responsabilitat amb el personatge es complix quan escollim una acció simple per a l'escena.

ACTRIU.- Mira, rei, no em vingues amb psicologia barata. Este text és lamentable, penós. Estic fins als ovaris del típic i el tòpic. Ja és prou que intente representar el meu personatge de la millor manera possible a pesar que el que diu és infumable. L'únic que li dóna una miqueeeta d'interés, una miqueeeeta de vida és la part passional, sensorial.

Si damunt elimines eixa part, esta obra es queda en una merdeta, una merdeta sense embolicar. M'entens?

ACTOR.- *(És un babau fatxenda. Parla com un autèntic estúpid, tot i que pretén ser un galant irresistible.)* L'única raó per a tindre relacions sexuals és... el sexe.

(L'ACTRIU se'l mira amb menyspreu. No suporta la seua estupidesa.)

DIRECTOR.- *(Emprenyat i nerviós. Com si no haguera escoltat les paraules de l'ACTRIU.)* Una relació que es basa només en l'emoció del sexe està destinada a fracassar també! No es pot tindre intimitat sense amor. Això porta al buit..., al buit! *(Més alterat.)* És com una droga d'efectes embriagants que té com a efecte secundari el buit, el no-res! Prou. Necessite un tipus d'emoció: Suggestir en lloc d'ensenyar! *(Torna al pati de butaques. Amb arrogància.)*

ACTRIU.- No has escoltat res del que t'he dit, veritat?

DIRECTOR.- *(Va completament a la seua.)* La "memòria emocional", la "memòria sensorial" i els principis del mètode tenen molt de presumpció. No, no és meua esta reflexió. David Mamet. Un dels grans, sí senyor! *(Als actors.)* Continuem per l'escena següent.

(L'ACTRIU sospira abans de continuar. Tots dos seuen al centre de l'escenari, sobre una tarima.)

L'ACTRIU torna a interpretar el paper de la dona madura.)

ACTOR.- Nosaltres...? Magdalena per a mi? Doncs... tranquil·litat, pau, amor etern i companyonia.

ACTRIU.- Marc...? Transmet una energia infinita, una mirada que es sorprén de les coses més menudes... Sensibilitat, sí, és clar..., un amor incondicional. Trenta anys són molts anys

ACTOR.- Al principi les coses es veuen així.

ACTRIU.- Al principi les coses es veuen d'una altra manera.

ACTOR.- Es veu tot diferent.

ACTRIU.- Perquè hi ha coses que no es veuen.

ACTOR.- La realitat no es veu.

ACTRIU.- Veus de manera selectiva.

ACTOR.- Veus l'altra part de la parella... perfecta.

ACTRIU.- Només veus allò que t'interessa vore.

ACTOR.- Veus la relació... perfecta.

ACTRIU.- I si veus alguna cosa que no t'agrada...,

ACTOR.- ...no importa...,

ACTRIU.- ...tot es perdona.

ACTOR.- Si no veu que cada dia s'assembla més a sa mare...,

ACTRIU.- ...no importa...,

ACTOR.- ...tot es perdona.

ACTRIU.- Si no veu que amb eixa panxa cada dia s'assembla més a son pare...,

ACTOR.- ...no importa...,

ACTRIU.- ...tot es perdona.

ACTOR.- Si no veu que anar de compres no és un esport...,

ACTRIU.- ...no importa...,

ACTOR.- ...tot es perdona.

ACTRIU.- Si no veu que mirar les olimpíades per la televisió no és un esport olímpic...

ACTOR.- ...no importa...,

ACTRIU.- ...tot es perdona.

ACTOR.- Si no veu que quatre pèls a la dutxa no són res comparats amb la immensitat de l'oceà i l'amor d'una mare...

(La conversa va augmentant d'intensitat.)

ACTRIU.- Tòpic. Si no veu que per escurar els plats no s'encongixen els braços...

ACTOR.- Típic. Si no veu que a casa només hi ha un bany...

ACTRIU.- Tòpic. Si no veu que tots els dissabtes el cotxe no mereix un homenatge...

ACTOR.- Tòpic. Si no veu que no cal dinar amb els seus pares tots els diumenges...

ACTRIU.- Típic. Si no veu que darrere dels mobles també hi ha paret per a pintar...

ACTOR.- Típic. Si no veu que no suporta allò de: *"Jo no vull cervesa... ens fem la teua a mitges?"*...

ACTRIU.- Tòpic. Si no veu que la brossa no és Chanel Número Cinc...

ACTOR.- *(Tots dos alhora.)* Prou! Tòpic típic.

ACTRIU.- Prou! Típic tòpic.

(El to es fa de sobte afectuós.)

ACTOR.- I de sobte..., un dia...,

ACTRIU.- I de sobte un dia..., quan menys t'ho esperes...,

ACTOR.- ...et recuperes de la ceguesa selectiva...,

ACTRIU.- ...es fa la llum...

ACTOR.- ...i li dones la raó als savis.

ACTRIU.- No hi ha pitjor cec que el que no vol vore. Però...

ACTOR.- L'amor....

ACTRIU.- Sempre l'amor!

(Es miren.)

ACTOR.- La passió...

ACTRIU.- La passió...

(Es miren.)

ACTOR.- La dona de la teua vida.

ACTRIU.- L'home de la teua vida.

(Es miren.)

ACTOR.- *(Tots dos alhora.)* No importa..., tot es perdona.

ACTRIU.- No importa..., tot es perdona.

(Es llancen l'un sobre l'altre i s'abracen i es besen desenfrenadament. Des del públic apareix el DIRECTOR, amb el llibret a la mà, i puja a l'escenari.)

DIRECTOR.- Un moment! Prou, prou, prou!! No podem continuar així. No és esta la situació. Ja us ho he explicat abans. No vull passió sensorial! No vull sexe! No vull sexe! No vull sexe! Vull espiritualitat, intel·lectualitat, refinament!

ACTRIU.- *(Agafa el guió i el llig.)* Però ací diu ben clarament que “es llancen l'un sobre l'altre i es besen i es refreguen desenfrenadament.”

DIRECTOR.- Ja sé que diu això! Però tu estàs fent una interpretació parcial del que diu.

ACTRIU.- Parcial? Explica-m'ho.

DIRECTOR.- *(Balbucejant, quequejant, cerca una explicació convincent que no troba.)* Parcial..., sí..., vull dir que quan..., vol dir..., vull dir... no és un..., o siga, el que vull dir..., el que vull dir és... *(De sobte el DIRECTOR calla i tot seguit es dirigeix a l'ACTRIU, amb un crit desesperat i plorant)* Vull que tornes amb mi, torna amb mi!! Ahh, per favor, torna amb mi!! No puc més, no puc suportar-ho!! No puc viure des que ho vam deixar, no puc menjar..., no puc concentrar-me en la faena..., no puc dirigir..., no...

ACTRIU.- Ho sabia, ho sabia!!!! Sabia que no havia d'haver acceptat este paper. Primer, perquè és una merda de paper i és una merda d'obra plena de tòpics casposos que fan pudor a naftalina. Una merda! Una merda típica o tòpica, digues-li com vulgues. En segon lloc, no havia d'haver acceptat este paper perquè, l'obra, la dirigies tu.

ACTOR.- *(Porta una petaca a la mà. De tant en tant en farà glops.)* És un bon paper i una bona obra.

ACTRIU.- *(Acostant-se a l'ACTOR.)* Eres estúpid o només ho sembles?

ACTOR.- *(Desconcertat. Fa un gest de comprensió amb el dit.)* Ahhh! T'he comprés. *(Riu.)* Només ho sembla. I també ho sóc.

DIRECTOR.- Dels nervis, estic dels nervis...

ACTRIU.- Uuuuuui, quina novetat.

DIRECTOR.- Tres mesos...!

ACTOR.- Tres mesos?

DIRECTOR.- Tres mesos, dotze dies, catorze hores i vint-i-sis minuts fa que ho vam deixar tu i jo.

ACTOR.- Precís com un rellotge suís.

ACTRIU.- (*Agarra una botella d'aigua.*) Me'n vaig a parlar amb la productora.

DIRECTOR.- Molt bé, molt bé, fes-ho. Però abans deixa'm que et diga només una cosa. (*Es gita al divan.*) Vull que sàpies que amb tu vaig viure en un estat impertorbable de felicitat. Els moments més dolços i entranyables, els dies més romàntics, més idíl·lics, més abrusadorament perfectes de la meua vida. Sense discussions, sense retrets, sense dolor, sense...

ACTRIU.- Sexel! Dis-ho: Sense sexel!

ACTOR.- Típic tòpic.

ACTRIU.- Calla! (*Al DIRECTOR.*) La nostra relació va ser la cosa més insofriblement avorrida i exempta de passió que recorde haver viscut des que tinc coneixement. Deus ser de les poques persones que pensen que fer sexe oral consisteix a xuclar una piruleta. El teu romanticisme em posa malalta. Jo pensava que quan un home madur com tu abandona la seua dona i s'enrotlla amb una jove com jo és perquè busca sexe, passió, exactament allò que no troba a casa. Si més no, això és el que em deien les meues amigues que han passat per una experiència semblant. Però tu deus ser l'excepció que confirma la regla.

DIRECTOR.- No és exactament així. És clar que buscava passió, sexe...

ACTRIU.- Doncs ho dissimulaves molt bé. De tots els tios madurs que hi ha al món disposats a perdre el cap per un cul i unes mamelles joves com este i com estes, *(Es toca el cul i les mamelles.)* a mi em va tocar un espècimen rar i asexuat que, segons ell, estava en “procés d'evolució i coneixement personal”.

DIRECTOR.- I de creixement.

ACTRIU.- Això mateix, i de creixement, la qual cosa, d'altra banda, em sembla fantàstica. Per això, continua el teu camí de coneixent, evolució, creixement i perfecció espiritual i deixa que jo trobe un tio que estiga disposat que li cresca una altra coseta quan estiguem al llit i que no es passe mitja vida anant a classes de meditació i relaxació, de ioga, de kundalini, de reiki, de xiatsu i de no sé què més.

ACTOR.- De fugitsu?

DIRECTOR.- No eres justa. El sexe era també important en la nostra relació.

ACTRIU.- Ha! No em faces riure, per favor. Fer-me seure damunt teu per tal d'intentar sincronitzar les nostres respiracions en harmonia amb el cosmos durant més de tres quarts d'hora no és el que jo entenc per pegar un polvo!

DIRECTOR.- D'acord, però allò era només una part...

ACTRIU.- I tant! Allò només era una part! La segona part venia a continuació, quan ens passàvem mitja hora més palmell contra palmell (*Representa gestualment allò que conta.*) provant de sincronitzar els moviments de la pelvis amb el moviment de rotació de la mare terra.

DIRECTOR.- Però també féiem l'amor. O ja no te'n recordes?

ACTRIU.- Clar que me'n recorde. Me'n recorde perfectament. També féiem l'amor. Però, estimat, m'agradaria que entengueres que fer l'amor entre mantres tibetans, amb el so de fons d'uns tios fent sons guturals com si foren vaques hindús (*L'ACTOR fa el so gutural.*) era el més paregut a fotre un clau en el claustre d'un convent de monges de clausura amb el cor de les mongetes cantant un kirie leison. (*L'ACTOR canta gregorià.*) Arribats a este punt, m'haguera estimat més fer l'amor amb una cançoneta del Georgie Dann o dels Bee Gees.

ACTOR.- (*Canta "Staying alive", dels Bee Gees i fa les posturetes del John Travolta en Fiebre del sábado noche.*) "Ah, ah, ah, ah, staying alive, staying alive...".

ACTRIU.- (*A l'ACTOR.*) Calla, collons!!!!

DIRECTOR.- I per què no m'ho vas dir?

ACTRIU.- T'ho vaig dir. Et vaig dir que jo entenia el sexe d'una manera més... passional.

DIRECTOR.- Més passional? Però si et quedaves adormida quan et demanava que férem l'amor!

ACTRIU.- I què volies? Després de dos hores d'escalfament escoltant mantres tibetans... *(L'ACTOR comença a fer el mantra. L'ACTRIU el silencia amb una mirada fulminant.)* Després de dos hores d'escalfament escoltant mantres tibetans i deixant que m'acariciaries el coll..., què volies? A mi, com a totes les dones, m'agrada el sexe sense presses, a poc a poc. Per cert, açò no vol dir que no m'agrade, de tant en tant, un polvo salvatge i espontani. Ara bé, una cosa és anar sense presses, a poc a poc, i una altra ben diferent és passar-se dos hores de jocs preliminars. Collons, si encara tinc el coll irritat de tanta caricieta i tanta llepadeta! I ara, disculpeu-me un moment. *(Comença a retirar-se per un lateral.)*

DIRECTOR.- On vas? Sempre fas igual. Sempre fuges quan t'interessa.

ACTRIU.- No, perdona, és al revés. Fuig quan una cosa no m'interessa.

(Es retira per un lateral. L'ACTOR s'acosta al DIRECTOR. Pretén animar-lo.)

ACTOR.- Al jutjat, un home li diu al jutge: "Senyor jutge, vull divorciar-me perquè des de fa deu anys la meua dona em tira els trastos al cap". I el jutge li diu: "I per què no s'ha divorciat abans?". I diu l'home: "És que ara ja està agarrant punteria".

(L'ACTOR riu estúpidament. Apareix L'ACTRIU. Es queda paralitzada, atònita a causa de l'estupidesa de l'ACTOR. El DIRECTOR es queda mirant-lo amb perplexitat. L'ACTOR torna a un lateral i encén una espelma de sàndal.)

DIRECTOR.- *(Dirigint-se a ella amb la intenció de continuar la conversa.)* Aleshores...

ACTRIU.- Aleshores, res. No vull continuar parlant. Només et diré una cosa més. Et promet que no te'n diré cap més. Esta és l'última. Estava fins als ovaris de les oloretes de sàndal, d'encens, de canyella i de no sé quantes coses més, i d'espelmes i ciris aromàtics de tots els colors. T'ha quedat clar? *(L'ACTOR intenta apagar l'espelma de sàndal. Finalment la fica en una botella d'aigua.)* I ara, per favor, podem continuar l'assaig? Tinc un soparet esta nit amb unes amigues i m'agradaria arribar a temps.

DIRECTOR.- *(Abatut.)* D'acord. Continuem. Fem l'escena de la meditació profunda. Potser ens vindrà bé a tots un moment de relaxació.

(El DIRECTOR li fa un gest al tècnic i comença a sonar un mantra tibetà de fons. El DIRECTOR baixa al pati de butaques i quan arriba al seu seient es gira i veu l'ACTRIU que el mira enfurida amb els braços encreuats.)

DIRECTOR.-(A/ TÈCNIC.) Bé. Potser podem prescindir del so.

(L'ACTOR es gita a terra, com si estiguera fent un exercici de meditació. L'ACTRIU seu davant d'ell, amb les cames encreuades en posició típica de ioga.)

ACTRIU.- Pren nota mentalment. Medita sobre les teues experiències sexuals. Procura visualitzar-les amb tots els detalls. Ara descriu la relació sexual que per a tu seria perfecta. Cal que potencies el teu jo eròtic. Inicia un repàs pels teus pensaments i les teues fantasies més eròtiques o fins i tot pornogràfiques. No tingues por. Ningú sabrà el que estàs pensant. Dóna't permís per tindre estos pensaments. Pensa en alguna pel·lícula o algun llibre o alguna revista eròtica. Constata si et fa picoretes en les teues parts íntimes. Recorda com són les teues masturbacions. Implica la teua parella. Imagina que ella et conta les seues fantasies eròtiques i que tu li contes les teues per tal de conèixer-vos millor i crear un ambient d'intimitat i confiança. És important que mantingueu relacions sexuals amb regularitat amb la intenció de crear un hàbit com el de menjar o dormir. Inventa jocs com el coit taoista dels nou passos. Es basa en bombejar el penis en la vagina

de manera seqüencial: Pas número u, introduir només el gland i bombejar nou vegades i a continuació introduir el penis fins al final una vegada. Pas número dos, vuit bombejos lleugers (només el gland), dos profunds. Tres, set bombejos lleugers, tres profunds. Quatre, sis lleugers, quatre profunds. Cinc, cinc lleugers, cinc profunds. Sis, quatre lleugers, sis profunds. Set, tres lleugers, set profunds. Vuit, dos lleugers, vuit profunds. Nou, un lleuger, nou profunds. Este exercici servix per a recarregar els òrgans sexuals. I si cantes en veu alta els números és encara més divertit.

(L'ACTOR es llança sobre ella i s'abracen i es besen desenfrenadament. Des del públic el DIRECTOR torna a intervenir en l'escena. Mentre parla, puja a l'escenari.)

DIRECTOR.- No, no, no, no i no! No vull discutir més sobre este tema. El sexe tântric significa mesura, harmonia, sincronització. És a les antípodes del sexe animal, visceral, el que simplement es deixa portar pels instints més primaris. Per tant vull moderació, equilibri, serenitat, en esta escena. Ha de ser una passió controlada, quasi exempta de carnalitat, més aviat intel·lectual.

(Entra l'AUTORA pel pati de butaques. Porta a la mà el guió de l'obra.)

AUTORA.- Un moment, un moment, un moment!

DIRECTOR.- Nyas, coca! La que faltava per al duró!

AUTORA.- Un moment! *(Puja a l'escenari.)*
Estic al·lucinada, estic bocabadada,
astorada, atònita! *(Dirigint-se als actors.)* Disculpeu el retard, no he pogut arribar abans. *(Al DIRECTOR una altra vegada.)* Estic al·lucinada, estic...

DIRECTOR.- *(Interrompent-la)* Bocabadada, astorada i atònita! Ja ens ho has dit.

AUTORA.- *(Sembla una mica desconcertada per la interrupció del director, però recupera la seguretat.)* I perplexa! *(Dibuixa un somriure triomfant.)*

ACTOR.- *(Girant-se d'esquena, en veu baixa.)* I perplexa.

AUTORA.- I perplexa! Vull dir... Entre al teatre... *(Als actors.)* Disculpeu el retard, no he pogut arribar abans.

ACTOR.- Perdonada.

AUTORA.- *(Al DIRECTOR una altra vegada.)* Vull dir... Entre al teatre... entre al teatre...

ACTOR.- *(Al públic.)* Entra al teatre.

AUTORA.- Entre al teatre... i t'escolte dir-los que, òbric cometes: "Ha de ser una passió controlada, quasi exempta de carnalitat, més aviat intel·lectual", tanque cometes. Ha! "Una passió controlada, quasi exempta de carnalitat, més aviat intel·lectual". Ha! Perdona, rei, perdona, però al meu text, al meu text diu, diu, òbric

cometes (*Obre el text i hi llig.*): “Amb una passió desenfrenada, com si foren dos animals en zel”. (*Tot mirant el DIRECTOR.*) “Com si foren dos animals en zel”, “Dos animals en zel”, “En zel”, “Zel”.

DIRECTOR.- (*Empipat.*) D’acord: en zel, en zel, en zel, ja t’he sentit. Però perdona, reina. Per a la teua informació et recordaré que sóc el director i que este detalllet em dóna una certa llibertat per poder decidir certes coses, no trobes?

AUTORA.- Perdona, rei, perdona. (*A/s actors.*) Disculpeu el retard. És que no he pogut arribar abans.

ACTOR.- Perdonada!

AUTORA.- (*Al DIRECTOR.*) Perdona, rei, perdona, però per a la teua informació et recordaré que sóc l’autora de l’obra, l’autora, l’autora, i este detalllet em dóna una certa llibertat per poder decidir certes coses, no trobes?

DIRECTOR.- Sabia que no havia d’haver acceptat mai este treball. Açò no pot funcionar.

AUTORA.- Doncs no haver-lo acceptat, no haver-lo acceptat!

DIRECTOR.- Et penses que no sé que vas ser tu qui va exigir a la productora que fóra jo qui dirigira l’espectacle?

AUTORA.- Et penses que no sé que vas ser tu qui va exigir a la productora que si acceptaves la direcció era amb la condició que la protagonista havia de ser esta puteta? (*Assenyalant l’ACTRIU. Es dirigeix a ella.*). Perdona, bonica. Açò no té res a vore amb tu.

ACTRIU.- Ah! Ara ho entenc. Per això tu (*Dirigint-se al DIRECTOR.*) vas exigir que el meu *partenaire* fóra este tros de soca conservat en formol. El llibret deia clarament que els protagonistes havien de ser un actor i una actriu de vint-i-cinc a trenta anys, però tu vas exigir que l'actor fóra esta mòmia errant! Només per venjar-te de mi!

ACTOR.- (*Indignat.*) Perdona, puteta. No et consentiré que parles així de mi!

ACTRIU.- (*Més calmada.*) Tens raó. Et demane disculpes. Estic un poc neviosa.

ACTOR.- (*Dignament.*) Errant, diu. Ha! Errant, jo.

DIRECTOR.- (*A l'ACTRIU.*) Bo, ja t'ho explicaré més tard. Això ara no fa al cas.

AUTORA.- Ara no fa al cas, diu. Per això em canvies el text. Per això, quan el text diu “amb una passió desenfrenada, com si foren dos animals en zel”, tu el transformes en “una passió controlada, quasi exempta de carnalitat, més aviat intel·lectual”. I tot perquè estàs gelós, perquè esta puteta..., (*A l'ACTRIU.*) perdona, bonica, açò no te res a vore amb tu..., (*Al DIRECTOR.*) perquè esta puteta..., esta puteta... t'ha deixat tirat com un drap brut, igual que vas fer tu amb mi. Per això no vols que ningú la toque, ni la bese, ni l'abrace. Perquè estàs gelós i vols que torne amb tu!

DIRECTOR.- (*Disposat a donar guerra.*) Sí, tens raó. Estic gelós, gelós! Saps per què? Perquè estime esta puteta. (*A*

l'ACTRIU, que fa cara de estar fins als nassos.) Perdona, bonica, açò no te res a vore amb tu. *(A l'AUTORA.)* Perquè me l'estime, me l'estime com un boig. Perquè des que la conec vaig com cagalló per sèquia. I sí, vull recuperar-la, vull que torne amb mi i faria qualsevol cosa per aconseguir-ho. I vull que..., vull que sàpies que sé perfectament que vas escriure este text per fer-me mal, perquè tu sabies que jo exigiria que la protagonista fóra esta puteta.

ACTOR.- *(A L'ACTRIU.)* Perdona, bonica, açò no té res a vore amb tu.

DIRECTOR.- *(A l'ACTOR.)* Gràcies. *(A l'AUTORA.)* Per això vas escriure estes acotacions. *(Llegint en diferents parts del text.)* Pàgina 22: "Amb una passió desenfrenada, com si foren dos animals en zel". Pàgina 35: "Devorant-se amb els ulls, amb les mans, amb la boca". Pàgina 69. Ha! Té gràcia! Pàgina 69!: "Llançant-se salvatgement l'un sobre l'altre i llevant-se la roba salvatgement". Podries haver escrit "Amb una passió controlada, quasi exempta de carnalitat, més aviat intel·lectual"; o "Agafant-se tendrament de les mans"; o "Mirant-la amb admiració i xiuxiuejant-li paraules d'amor a l'oïda". Però tu, no. Tu: "Amb una passió desenfrenada, com si foren animals en zel". Només per fer-me patir.

AUTORA.- *(Fredament.)* Sí, tu ho has dit: per fer-te patir. Per fer-te patir com tu em vas fer patir a mi.

DIRECTOR.- Sabia que açò no funcionaria.

AUTORA.- Sabies que açò no funcionaria? Sabies que açò no funcionaria? Eres molt sabut, tu. També sabies que el nostre matrimoni no funcionaria? També ho sabies, això? També ho sabies? Ho sabies? *(Comença a plorar com una Magdalena.)*

ACTOR.- *(Es dirigeix al costat de l'ACTRIU. Com si acabara de fer una gran deducció.)* Matrimoni? Ell i ella..., *(Assenyalant-los.)* casats. Ho intuïsc.

ACTRIU.- *(Sil·labejant la frase.)* Eres idiota o només ho sembles?

ACTOR.- Nena, jo sóc autèntic.

ACTRIU.- Un autèntic idiota?

ACTOR.- Correcte!

AUTORA.- Te'n vas anar, em vas abandonar sense ni tan sols donar-me una explicació. I tot perquè vas conèixer esta puteta que et va absorbir el trellat.

(Se sent la VEU DEL TÈCNIC per megafonia.)

TÈCNIC.- Perdona, bonica, açò no té res a vore amb tu.

AUTORA.- *(Al TÈCNIC.)* Gràcies. *(Al DIRECTOR.)* Et vas comportar com un xiquet immadur, covard, incapaç de donar una explicació a una dona amb qui havies conviscut més de vint anys.

ACTOR.- Més de vint anys?

AUTORA.- Vint-i-dos anys, tres mesos, sis dies, dotze hores i cinc minuts.

ACTOR.- Més de vint anys.

AUTORA.- *(Seu als peus del divan, on continua assegut el DIRECTOR.)* Jo, quan les coses es compliquen, no solc eixir corrent com vas fer tu. Fins i tot pense que una separació pot ser l'inici d'una amistat. D'una amistat. Al cap i a la fi som persones civilitzades, cultes, tu i jo, persones civilitzades, cultes. Simplement un dia t'adones que respectes l'altra persona, però que ja no funciona la cosa. No funciona. No funciona, d'acord. Ho accepte. La vida no és perfecta. Però jo sempre he pensat que el final d'una relació no té per què ser un drama. Ans al contrari, l'esperança és el meu sentiment més sòlid: l'esperança que tot anirà bé. Jo volia per damunt de tot un marit i molts fills. M'hauria agradat tindre molts fills, almenys dos, la parelleta, xic i xica, ser una família feliç, sopar tots junts a la cuina, anar tots junts a Terra Mítica, a Aqualàndia, a Terra Natura, a Port Aventura, a la Warner, a la fira de Nadal. No sé..., allò que és típic...

ACTOR.- I tòpic!

AUTORA.- Però no vam tindre fills; i, a més a més, tu et mareges en les atraccions de la fira. Recordes aquella volta, l'única, que vam pujar a la muntanya russa de Terra Mítica i vas vomitar i el teu vòmit va anar a parar damunt dels

que venien en el carro de darrere?
(Riu estúpidament. Després d'una pausa, melodramàticament.) Per què em vas deixar? Per què? Per què?

ACTOR.- Bona pregunta.

DIRECTOR.- *(S'alça del divan i es dirigeix al centre de l'escenari.)* Per què? Vols saber per què? Doncs t'ho diré. Et vaig deixar perquè no suporti la teua matemàtica..., la teua insuportable manera de mesurar tot, de comptar tot: les vegades que pose la llavadora, les vegades que baixe la brossa, les vegades que faig la compra. Mentre tu feies una becadeta després de dinar, jo anava a comprar una llista de més de cent productes i, quan tornava a casa després de dos hores omplint el carro, mentre tu seguies descansant, així que entrava per la porta em preguntaves “T'has recordat de...?”, i jo sentia un tremolor a les cames, un calfred per l'esquena..., i mentalment buscava respostes, totes increïbles. “No, no en quedava”, “M'han dit que ja no el fabriquen”, “El portaran la setmana que ve”, mentre la teua mirada anava fent-se més fixa i més punyent i jo començava a suar i volia morir-me. Allò era pitjor que un tribunal d'oposicions. I després.... *(Silenci)* pensava en ta mare. *(L'AUTORA el mira bocabadada.)* En realitat n'eres una còpia amb menys anys.

AUTORA.- Tòpic, tòpics, tòpics! Totes les teues recriminacions es basen en tòpics.

ACTOR.- Tòpics típics.

AUTORA.- Sí, tòpics, tòpics, tòpics!

DIRECTOR.- Tòpics? Vols dir que tot el t'he dit no és cert? Que em mora ara mateix si el que he dit no és cert.

ACTRIU.- *(Amb desgana.)* Típic.

ACTOR.- Típic? *(Es queda pensant un moment.)* No ho entenc.

AUTORA.- Eres un ser detestable. Vols saber tu una cosa? *(Silenci tens.)* Vols saber una cosa? *(Silenci una altra vegada.)* Vols saber-la o no?

DIRECTOR.- Sí, vull saber-la, vull saber-la, vull saber-la! Parla!

AUTORA.- Vols saber-la...

ACTOR.- Pense que vol saber-la.

AUTORA.- Si vols saber-la..., te la diré. *(Silenci tens per tercera vegada.)*

ACTRIU.- *(Intervenint per primera volta en la discussió.)* Sí, vol saber-la, ja t'ho ha dit. Penses dir-li-la? Si és així, fes-ho, i, si no, deixa'ns treballar. Et recorde que l'estrena és dins de dos dies i encara tenim molta feina.

AUTORA.- Tu, calla, puteta.

TÈCNIC.- *(A l'ACTRIU.)* Perdona, bonica, açò no té res a vore amb tu.

ACTRIU.- *(Furibunda, fora de sí, al TÈCNIC.)* Calla!!!!

TÈCNIC.- Correcte.

ACTRIU.- I tu, si tens a dir alguna cosa, parla ara.

ACTOR.- O calla per a sempre.

ACTRIU.- Calla!!!!

ACTOR.- Correcte.

AUTORA.- Correcte.

DIRECTOR.- Correcte.

AUTORA.- D'acord, si vols saber-la, te la diré...
(Silenci tens per quarta vegada.):
 T'odie.

ACTRIU.- *(Amb un to de decepció.)* Àngela Maria!

AUTORA.- *(Amb un somriure desvanit.)* T'odie.

DIRECTOR.- Això és tot el que m'havies de dir?
 T'ho podies haver estalviat. Ja ho sé,
 que m'odies. Ho sé des de fa temps.

(L'AUTORA roman absolutament desconcertada per la reacció dels altres, sense saber què dir. Després d'un instant, reacciona.)

AUTORA.- *(Dubitativa.)* És que no és només això... *(Creant suspens.)* Hi ha una cosa més. Vols saber-la?

ACTRIU.- Sí, vol saber-la! Parla d'una punyetera vegada!

ACTOR.- O calla per a sempre.

(L'ACTRIU el mira com si volguera fulminar-lo amb la mirada i fa un crit de desesperació.)

AUTORA.- No vull parlar. Encara em queda una miqueta de dignitat, no com a altres.

DIRECTOR.- Perfecte. Aleshores, si no t'importa, baixa de l'escenari i deixa que continuem l'assaig.

AUTORA.- *(Com si no l'haguera sentit.)* Però si vols saber-la..., te la diré *(Silenci tens per cinquena vegada. Comença a plorar desesperadament mentre s'agafa del coll del DIRECTOR.)* Torna amb mi! Per favor! Torna amb mi! No puc viure

sense tu! Torna amb mi, t'ho suplique,
t'ho demane, t'ho pregue, t'ho suplique,
t'ho demane, t'ho pregue!

DIRECTOR.- (*Intentant deslliurar-se d'ella.*)
Deixa'm estar! Para! Deixa'm!

AUTORA.- (*Agarrant-se a ell amb més força encara.*) Torna amb mi! Per favor!
T'ho suplique!

ACTRIU.- (*Irònicament.*) No hi ha dubte que
encara li queda “una miqueta de dignitat”.

AUTORA.- (*Fa un parèntesi en la seua esceneta i es dirigeix a l'ACTRIU.*) Doncs sí,
no com a altres... (*Fi del parèntesi: continua plorant i demanant al DIRECTOR que torne amb ella.*)

DIRECTOR.- (*Aconsegueix deslliurar-se'n.*) Ja!
Ja n'hi ha prou! Prou! És impossible.
Això nostre no va funcionar ni pot
funcionar mai.

AUTORA.- Sí pot!

DIRECTOR.- No!

AUTORA.- Sí!

DIRECTOR.- No!

AUTORA.- Mira..., mira. (*Obri nerviosament un llibre i hi cerca ansiosament una pàgina.*) Mira el que diu este llibre.
L'ha escrit un psicòleg argentí molt important.

DIRECTOR.- Un psicòleg?

AUTORA.- Un psicòleg, sí. (*Troba la pàgina.*)
Escolta, escolta (*Llig.*): “L'amor naix
sense que hom se n'adone, encara
que mai hages intercanviat una
paraula amb l'altra persona. Ataca
els nervis, fins i tot quan t'has gitat
amb algú”. Ataca els nervis. Mira'm.

Ho veus? Ataca els nervis. (*Continua llegint.*) “Crea un abans i un després. Implica conèixer més persones, entre ells la teua família política...”

DIRECTOR.- (*La interromp.*) No entenc què pretens dir amb tot això.

AUTORA.- Espera, espera. Escolta (*Llig.*): “Canvia la vida, sobretot quan decideixes compartir-la amb aquesta persona. Es torna monòton i és aleshores quan cal eixir de la rutina com siga”. Ho veus? Ho diu ací: “Es torna monòton”. Ho veus? És normal que passe això. Escolta (*Llig.*): “S’acaba i fa mal, sempre fa mal”. A mi em fa mal, molt de mal, molt, molt de mal.

DIRECTOR.- I què vols que faça, jo?

AUTORA.- Espera, espera. Ara ve el millor de tot, el més important, el moll de l’assumpte. (*Llig.*) “De vegades torna a portar-nos a una persona a qui hem deixat escapar, perquè l’home és l’únic animal que entropessa dos vegades amb la mateixa pedra”. Ho has sentit? “De vegades torna a portar-nos a una persona a qui hem deixat escapar”. Este és el nostre cas. L’amor m’ha tornat a portar a tu. M’havies deixat escapar, però ací em tens una altra volta. Fes cas dels que saben, no jugues amb el destí: Entropessa! Entropessa dos vegades! Tens la pedra als teus peus. No sigues animal i entropessa!

DIRECTOR.- Estic al·lucinant.

ACTRIU.- Estic flipant.

ACTOR.- M'estic pixant. (*lx corrent per un lateral.*)

AUTORA.- (*Plorant.*) No sigues animal i entropessa, entropessa, entropessa, entropessa, entropessa... (*Cada vegada es fa més imperceptible la seua veu fins que acaba esvaint-se.*)

ACTOR.- (*Entropessant amb alguna cosa. Apareix a l'escenari.*) És que he entropessat.

DIRECTOR.- (*Fatigat.*) Prou. Ja n'hi ha prou. Eixe psicòleg té més raó que un sant. Hi estic d'acord en tot el que diu excepte en el final. És cert que l'amor naix sense adonar-te'n, et canvia la vida, ataca els nervis, es torna monòton, s'acaba i fa mal...

AUTORA.- Molt de mal.

DIRECTOR.- Molt de mal.

AUTORA.- Molt, molt de mal.

DIRECTOR.- (*Empipat.*) Molt, molt de mal! Sí, fins ací és una radiografia del que va ser la nostra relació. Però el final, no. No pense entropessar dos voltes amb la mateixa pedra.

ACTRIU.- Àngela Maria! És la primera cosa amb trellat que t'he sentit dir esta vesprada. Subscriu les teues paraules. On s'ha de signar?

DIRECTOR.- (*A l'AUTORA.*) Açò nostre és impossible.

ACTRIU.- (*Al DIRECTOR.*) Completament impossible.

AUTORA.- No ho és.

DIRECTOR.- (*A l'AUTORA.*) Sí ho és. (*A l'ACTRIU.*) No ho és.

ACTRIU.- (*Al DIRECTOR.*) Sí ho és.

DIRECTOR.- (*A l'ACTRIU.*) No ho és.

AUTORA.- *(A l'ACTRIU.)* Sí ho és. *(Al DIRECTOR.)*
No ho és.

DIRECTOR.- *(A l'AUTORA.)* Sí ho és.

ACTRIU.- *(A l'AUTORA.)* No ho és. *(Al DIRECTOR.)* Sí ho és.

DIRECTOR.- No!

AUTORA.- Sí!

ACTRIU.- No!

DIRECTOR.- Sí!

AUTORA.- No!

ACTRIU.- Prou!

DIRECTOR.- Prou!

AUTORA.- Prou!

(Apareix en escena l'ACTOR. Està intentant cordar-se la bragueta.)

ACTOR.- Açò és impossible!

(Els altres tres personatges contesten alhora.)

DIRECTOR.- No!

AUTORA.- Sí!

ACTRIU.- Sí!

ACTOR.- *(Finalment acaba de cordar-se-la.)*
Ja està!

(Es fa un silenci dramàtic, tens, llarg.)

ACTRIU.- Àngela Maria!

AUTORA.- *(Al DIRECTOR, serenament.)* D'acord.
Et promet que tindrem més sexe.

DIRECTOR.- *(Bocabadat.)* Com?

ACTOR.- Maria dels Àngels!

AUTORA.- Més sexe.

(Silenci dramàtic.)

ACTOR.- El sexe és fonamental en una parella. L'atracció sexual és el motor d'una relació. I qui diga el contrari està mentint. Sense sexe no hi ha res que diferencie la teua parella d'un bon amic... o amiga. El sexe és un bon indicador de la qualitat d'una relació sentimental. Si no existix o escasseja, la cosa comença a rutllar malament. Vol dir que s'ha perdut l'interés mutu i aleshores es comença a enyorar aquella passió desenfrenada de temps enrere. És per això que el sexe, des del punt de vista de la salut mental, aporta un ingredient d'equilibri emocional indispensable en la dinàmica amatòria d'una parella. Estudis recents han demostrat que, a més a més, la segregació de determinades substàncies a nivell cerebral contribuïxen d'una manera determinant a l'assoliment d'un estat de benestar personal imprescindible en les relacions interpersonals.

(Tots tres se'l miren sorpresos, perplexos.)

ACTRIU.- Tot això que acabes de dir és de la teua collita?

ACTOR.- *(Sense arribar a entendre les paraules de l'ACTRIU.)* De la meua collita?

ACTRIU.- Vols dir que ho has pensat tu a soletes?

ACTOR.- Correcte.

ACTRIU.- Estic al·lucinant.

AUTORA.- Estic flipant.

DIRECTOR.- M'estic pixant. *(Se'n va corrent pel lateral.)*

ACTOR.- Voleu saber-ne més?

ACTRIU.- *(Seient a terra, incrèdula, irònica.)*
Sí, per favor. Il·lumina'ns, mestre.
Indica'ns el camí.

ACTOR.- Correcte.

(Sona majestuosament la tornada de la cançó Bajar pegados, de Sergio Dalma. L'ACTOR la canta, entusiasmat.)

ACTOR.- *"Bajar pegados es bajar, igual que baila el mar con los delfines..."*

(Apareix el DIRECTOR apujant-se la bragueta, tan bocabadat com l'ACTRIU i l'AUTORA. Quan acaba la cançó, l'ACTOR se'ls mira desvanit. Els altres romanen encara atònits. Hi ha un silenci llarg.)

AUTORA.- Quina cançó més bonica.

ACTRIU.- *(Irònicament.)* Preciosa.

DIRECTOR.- *(A l'AUTORA.)* Tu i els musicals!

AUTORA.- *(Al DIRECTOR.)* D'acord, ja t'ho he dit. Et promet que tindrem més sexe.

ACTOR.- *(Disposat a repetir el seu parlament.)*
El sexe és fonamental en una parella...

ACTRIU.- *(Tallant-lo.)* Calla!!!!

DIRECTOR.- *(A l'AUTORA.)* No comprens res. Eixa no és la qüestió. El sexe és tan sols un aspecte més. N'hi ha molts més. No ens entenem. Tu i jo no ens entenem ni ens hem entés mai.

AUTORA.- No és veritat.

DIRECTOR.- Sí és veritat.

AUTORA.- No ho és.

DIRECTOR.- Te n'adones? Veus com no ens entenem? Ni tan sols som capaços de posar-nos d'acord sobre si ens entenem o no.

AUTORA.- Això no és veritat. Ens entenem perfectament.

ACTRIU.- Estic al·lucinant, estic flipant...
(*Mirant els homes. Amb fermesa.*) I ací ningú s'està pixant!

DIRECTOR.- (*A l'AUTORA.*) Te'n recordes, de la nostra darrera discussió abans de separar-nos? La gota que va fer vessar el got?

AUTORA.- Clar que me'n recorde. Com me n'havia d'oblidar?

DIRECTOR.- Aquella nit vam fer l'amor i tu cridaves com una boja...

AUTORA.- És que estava gaudint de valent.

DIRECTOR.- No és cert. Ho feies per complir. Estaves fingint.

AUTORA.- No estava fingint. M'ho estava passant d'allò més bé.

DIRECTOR.- És mentida. M'ho podria creure si no fóra pel petit detall que quan jo vaig parar tu encara continuaves cridant.

AUTORA.- Perquè sentia un plaer enorme.

DIRECTOR.- Em vaig alçar del llit i em vaig quedar mirant-te, i tu continuaves allí, amb els ulls tancats, cridant completament embogida.

AUTORA.- És que... (*Pensant una excusa.*), és que l'orgasme va ser molt intens, intensíssim.

DIRECTOR.- Tan intens que, quan finalment vas obrir els ulls i em vas vore allí, mirant-te, plantat als peus del llit, vas parar de cridar de sobte, com si algú t'haguera desconnectat.

AUTORA.- Perquè em miraves com si fóra una marciana o una boja.

DIRECTOR.- Ho veus? Veus com no ens entenem?

AUTORA.- Això no té cap importància. Són detallets sense més transcendència.

DIRECTOR.- Sense més transcendència?

AUTORA.- *(A l'ACTRIU.)* No trobes, tu, que això són detallets sense transcendència?

ACTRIU.- No ho sé, senyora. *(Amb un to de recriminació envers el DIRECTOR.)* A pesar que sóc una puteta...

ACTOR.- *(Assenyalant l'AUTORA.)* Perdona, bonica, açò no té res a vore amb tu.

ACTRIU.- *(Fora de si.)* Vols callar d'una puta vegada?!!!!

ACTOR.- Correcte.

ACTRIU.- Estava dient que, a pesar que sóc una puteta, *(Mirant fixament el DIRECTOR.)* el sexe no ha estat precisament el *leiv motiv* de la nostra relació.

AUTORA.- Ah, no?

DIRECTOR.- *(Bo i intentant canviar de tema.)* Bé..., sí..., però eixe no és el tema.

ACTRIU.- Ah, no? I quin és el tema?

AUTORA.- Això dic jo també. Quin és el tema?

DIRECTOR.- El tema és que, en realitat, mai ens hem entés. I esta manca d'enteniment ha anat augmentant i augmentat amb el pas dels anys de manera que, a hores d'ara, és ben bé com si parlàrem idiomes

diferents: tu, xinés mandarí del que ensenyen en les escoles valencianes i jo neerlandès, o al revés. Mireu com són les coses. (*Dirigint-se a l'ACTOR i l'ACTRIU.*) Ella em prepara un còctel. El còctel estava horrible. Ni fent-lo a posta hauria estat pitjor.

AUTORA.- Era la primera vegada que el preparava. El vaig preparar per tu, per fer-te una gràcia.

DIRECTOR.- Gràcies per la gràcia. El cas és que, per tal de no fer-li el lleig, me'l vaig beure. Me'l vaig engolir com fan els titots, com un valent, sense respirar, d'un glop. Quan ja el tenia a la panxa i feia esforços per no vomitar-lo damunt del sofà, quan al cap només em venia la imatge de la muntanya russa de Terra Mítica i aquell tio del carro de darrere amb el cap ple de... (*Fa un gest de fàstic mentre l'ACTOR es tapa la boca i es pega la volta com si tinguera ganes de perbocar.*), jo, per no ferir la seua sensibilitat li vaig dir que el còctel estava molt bo, que m'havia agradat molt. Sabeu quina va ser la seua reacció? Em va mirar amb menyspreu i va comentar: "No sé com et pot haver agradat, estava horrible. Deus tenir el sentit del gust amagat al fons del fons del teu cervell".

ACTRIU.- Típic.

ACTOR.- (*Entona la melodia de la fada de la Ventafocs alhora que balla.*) Típic i tòpic, tòpic i típic, típic i tòpic i tip,

tòpic i típic i tòpic i top, típic i tòpic i,
tòpic i típic i, típic i tòpic i top.

(Silenci perplex de tots.)

AUTORA.- I tu? Què me'n dius, de tu? Tens una capacitat especial per discriminar els records. Només et recordes dels que t'interessen. O ja has oblidat la nit en què vaig estrenar aquella combinació transparent que em vaig comprar expressament per tu? Tu, igual que sempre, per no perdre el costum, llegies al llit. Jo et vaig suggerir amb la veu més sensual que sóc capaç d'interpretar que apagares el llum. I tu què vas fer? Què vas fer, eh? Què vas fer?

DIRECTOR.- Què vaig fer? Ja no me'n recorde.

ACTOR.- *(Dubtós.)* Típic?

AUTORA.- Ja no te'n recordes. Ho veus? Què vas fer? Què vas fer, eh? Què vas fer?

ACTRIU.- Què va fer? Dis-ho d'una punyetera vegada!!! Dis-ho, collons, dis-ho!!!! Què va fer?

AUTORA.- Va apagar el llum, es va pegar la volta al llit i es va adormir.

DIRECTOR.- Pensava que volies dormir i que et molestava la llum. Com que sempre et queixaves de, segons tu, la meua mania de llegir al llit...

AUTORA.- ¿Si haguera volgut dormir m'hauria comprat aquella combinació transparent de ras brodat i tanga de fil dental que ja saps que no m'agrada perquè se'm fica per la regata del cul i em molesta?!!!!

DIRECTOR.- I jo què sé! A hores d'ara no pretenc comprendre les teues rareses. També et va molestar aquell dia que et vas emprovar un vestit nou que t'acabaves de comprar i em vas preguntar, com feies sempre, si m'agradava. Quan et vaig contestar que sí, tu em vas tornar a preguntar "De veritat t'agrada?", i jo et vaig tornar a contestar que sí, i aleshores em vas tornar a preguntar "De veritat de veritat t'agrada?", i jo et vaig contestar que de veritat de veritat que m'agradava.

ACTOR.- Sembla que li agradava.

DIRECTOR.- I, després de preguntar-m'ho per quarta vegada i que jo et contestara que sí per quarta vegada, em vas dir: "No m'ho crec. M'ho dius per fer-me contenta".

AUTORA.- Perquè és veritat.

DIRECTOR.- Aleshores, si pensaves això, per què m'ho preguntaves?

AUTORA.- Perquè volia saber la teua opinió.

DIRECTOR.- Te la vaig donar!

AUTORA.- Me la vas donar, me la vas donar, però com? Com me la vas donar? Ni tan sols vas alçar el cap del periòdic per mirar com em parava el vestit.

DIRECTOR.- No calia. Tu, en realitat, no em preguntaves si et parava bé el vestit o no. El que volies escoltar era que m'agradava. Per això t'ho vaig dir. No era menester que et mirara. Hauries acceptat que et diguera que no m'agradava? Què hauria passat si ho haguera fet? Probablement hauries fet morros tota la setmana.

AUTORA.- Perquè era preciós, aquell vestit! I em parava meravellosament!

DIRECTOR.- *(A punt de patir un atac de nervis.)*
De què et queixes, doncs? Això mateix és el que et vaig dir!

AUTORA.- De veritat no em feia una miqueta grossa?

DIRECTOR.- *(Fa un crit de desesperació.)* Prou!
(L'ACTOR i l'ACTRIU comencen a entonar un so gutural de mantra.)
T'ho suplique, t'ho demane...

ACTOR.- T'ho pregue.

DIRECTOR.- *(A l'ACTOR.)* Gràcies. *(A l'AUTORA.)*
T'ho pregue. Per darrera vegada: no és possible. Açò nostre no és possible ni serà possible mai. Mai. Ho entens? Mai! I ara, per favor, deixa'ns que continuem l'assaig. L'estrena és despús-demà.

AUTORA.- Bo. D'acord. He copsat perfectament el missatge, perfectament. Jo no sóc d'eixes persones, d'eixes persones que demanen, que demanen dos voltes les coses, dos voltes, les coses. Per a mi, per a mi amb una volta, m'entens?, amb una volta hi ha prou. Prou. I tampoc sóc d'eixes persones a qui se'ls ha de repetir dos voltes, dos voltes, les coses. He copsat perfectament el missatge, perfectament. I, pel que fa al meu text, m'agradaria que respectàreu la voluntat de l'autora, la meua voluntat i que l'interpretàreu amb les intencions que jo mateixa suggerisc al text. *(Melodramàtica.)* Mireu,

mireu en què m'he convertit..., en una autora que escriu el mateix que tot el món..., una obra de malentesos entre parelles que es busquen per a no trobar-se! Abandonada per una altra que no et correspon. On queda el meu *glamour*? On queden les meues nits de dignitat, el meu *savoir fair*? Escric sobre problemes sentimentals de gent que no té cap interès..., problemes de gent que no té problemes. Oh! Escriure és queixar-se.

ACTOR.- (*Emocionat, torcant-se els ulls amb un mocador.*) Maria dels Àngels!

AUTORA.- (*Exageradament melodramàtica.*) Ara vull escriure de l'amor o del desamor, ara tinc una necessitat física com mai... Abans creia entendre, però ara és diferent. Esta és la meua obra, ja no puc fingir per més temps, ara ho entenc. Fins que no escriga sobre el nostre divorci no hauré escrit res! Escric per a tots aquells que, innocentment, pensen que això no els arribarà mai. L'error és desitjar una vida immòbil, desitjar que el temps s'ature i ens deixi en una felicitat estable d'infantesa dolça. Fem una barrera per protegir-nos i després esta barrera es convertix en el mur d'una presó! He après que per ser feliç cal ser infeliç alguna vegada. Hem crescut en la religió de la felicitat i no estem preparats per al dolor. M'agradaria amb la meua obra advertir la gent! Estic aprenent la sinceritat! I

ara, si no és molèstia, pots dirigir l'obra tal i com està escrita? Gràcies.

(L'ACTRIU aplaudeix amb desgana.)

ACTRIU.- Típic tòpic típic.

(Des del pati de butaques s'alça el DIRECTOR DE L'OBRA.)

DIRECTOR DE L'OBRA.- Un moment, per favor, un moment. Pareu un moment. *(Es dirigeix a l'AUTORA.)* No, no, no. No és això el que vull. Vull més dramatisme, més intensitat. Vull que al públic se li faça un nus a la gola. Has d'exagerar el paper més, molt més.

(Els actors respiren alleugerits. Ara es mostren tal com són en la realitat. Cadascú transmet una imatge ben allunyada de la que han ofert fins ara. Entre el DIRECTOR i l'AUTORA es percep bona sintonia, complicitat. L'ACTOR es lleva la perruca i es mostra com una persona equilibrada, discreta, madura. L'ACTRIU, en canvi, és ximpleta, allunada, mou els malucs exageradament quan camina i té una veu atiplada i estúpida.)

AUTORA.- Més encara? Jo crec que ja l'he exagerat prou i massa. Em sent un poc ridícula.

DIRECTOR DE L'OBRA.- No, no, no, no. Una mica, potser, no t'ho discutiré. Massa, de segur que no. El teu personatge requerix força, histrionisme. Has de semblar patètica, lamentable.

ACTOR.- Més encara?

(L'ACTRIU riu estúpidament.)

AUTORA.- *(Fulminant l'ACTRIU amb la mirada.)*
Vols dir que no sembla patètica i lamentable?

DIRECTOR DE L'OBRA.- Sí, sí, sí, sí, sí..., però vull una miqueta més encara, si no et fa res, d'acord?

(L'ACTRIU avança manejant el cul fins que es col·loca a tocar del DIRECTOR DE L'OBRA. Li posa les mans sobre un muscle i li parla melosament.)

ACTRIU.- I jo, senyor director? L'he fet bé..., el meu paper?

DIRECTOR DE L'OBRA.- *(Bavejant davant l'ACTRIU.)* Perfecte! Perfecte! Jo diria que sublim!

(L'ACTRIU fa un crit i s'aplaudeix estúpidament.)

ACTOR.- Maria dels Àngels!

(El DIRECTOR i l'AUTORA se'l miren estranyats. L'ACTOR fa un gest que vol indicar que sap que l'expressió no és com ell l'ha dita.)

ACTOR.- Àngela Maria!

ACTRIU.- *(Rient una altra vegada estúpidament.)*
Àngela Maria, diu. Quina gràcia!

(Els altres tres actors es miren entre ells amb un gest de resignació.)

ACTRIU.- *(Al DIRECTOR DE L'OBRA, un altre colp.)* Aleshores t'agrada com l'he fet... el paper?

DIRECTOR DE L'OBRA.- *(Bavejant novament.)* Agradar-me és poc. M'ha encisat, m'ha encantat, m'ha subjugat, m'ha... Sublim..., una actuació senzillament sublim!

(El DIRECTOR DE L'OBRA li fa uns colpets al culet, a l'ACTRIU. Aquesta el besa en una galta i desprésriu estúpida mentres se'n separa fent-se petons a les seues pròpies galtes amb els dits.)

ACTOR.- I als altres, no tens res a dir-nos?

DIRECTOR DE L'OBRA.- Als altres? *(Dubtant.)* Ah, bé, sí, bé... Una actuació molt correcta.

ACTOR.- *(Amb cara d'estranyesa.)* Molt correcta?

DIRECTOR DE L'OBRA.- Molt correcta, sí.

ACTOR.- Molt correcta i au?

DIRECTOR DE L'OBRA.- Correctíssima.

ACTOR.- Correctíssima?

DIRECTOR DE L'OBRA.- Correctíssima, sí.

ACTOR.- I au? No tens res més a dir-nos? *(Amb ironia.)* La nostra no ha sigut una actuació "sublim"?

(El DIRECTOR DE L'OBRA no sap ben bé què dir.)

ACTOR.- *(Molt lentament, remarcant cada paraula, amb intenció.)* Doncs no va ser açò el que em vas dir "aquella nit". Aleshores sí em vas dir que havia estat realment "sublim".

(El DIRECTOR DE L'OBRA es fa blanc. No sap què dir. Sua tinta. La resta de personatges se'l miren expectants, sense entendre bé de què va la cosa. El DIRECTOR DE L'OBRA balbujeja mentre els miraangoixat. Finalment es decideix a parlar, avergonyit.)

DIRECTOR DE L'OBRA.- Només va ser un bes.

(Tots se'l miren astorats.)

DIRECTOR DE L'OBRA.- Només un bes!

(Tots continuen mirant-se'l astorats.)

ACTOR.- Perdona, jo no em referia a això. Em referia a allò que em vas dir després que vaig recitar aquell poema de Miquel Martí i Pol. Te'n recordes?

DIRECTOR DE L'OBRA.- *(Riu alleujat però nerviós.)* El poema de Martí i Pol..., sí, sí, això és..., el poema *(Riu.)*, el poema de Martí i Pol... *(Torna a riure.)*

ACTOR.- Tot i que, ara que ho esmentes, tens raó. També em vas dir que havia estat sublim quan et vaig fer aquell bes llarg i tòrrid després de beure'ns aquella botelleta de vi tan bo que vas portar a casa per celebrar que el recital havia resultat un èxit. Ja no me'n recordava.

DIRECTOR DE L'OBRA.- *(Angoixadíssim.)*
Només un bes! I va ser perquè vaig beure molt de vi. Jo mai havia besat un home abans!

ACTOR.- Sí, açò també m'ho vas dir, que mai no havies besat un home abans. Ara me'n recorde. Ui! Veges tu, quines passades ens juga la memòria. Ara recorde també que em vas confessar que *(Arrossegant lentament les paraules amb tota la mala bava del món.)* mai ningú t'havia fet sentir res semblant.

(Tots se'l miren astoradíssim. Silenci tens i llarg. L'AUTORA és la primera que reacciona.)

AUTORA.- *(A l'ACTOR.)* Eres gai?

ACTOR.- *(Amb naturalitat.)* No.

AUTORA.- Aleshores?

(L'ACTOR no contesta. Simplement alça els muscles i somriu.)

ACTRIU.- *(A l'ACTOR.)* Com vas poder fer-li una cosa així?

ACTOR.- No va ser difícil. La veritat és que no vaig haver d'insistir gens per convèncer-lo.

DIRECTOR DE L'OBRA.- *(Al DIRECTOR.)* Em va insistir i insistir i insistir i, al final, doncs...

ACTRIU.- De segur que el vas fer beure a posta per emborratxar-lo i aprofitar-te d'ell.

ACTOR.- *(Amb la mateixa naturalitat.)* Sí, però no em va fer l'efecte que l'haguera d'enganyar molt.

DIRECTOR DE L'OBRA.- Jo havia begut bastant i ell... em va enganyar i es va aprofitar de mi.

ACTOR.- Més aviat va ser ell qui va mostrar la seua "bona disposició".

DIRECTOR DE L'OBRA.- Jo no volia de cap manera.

ACTRIU.- *(Mirant-lo enfurida.)* Com pots ser tan malvat! Per què ho vas fer? Digues, va, per què ho vas fer?

ACTOR.- *(Com qui no vol la cosa.)* Volia este paper.

(L'ACTRIU obre la boca exageradament, ofesa, sorpresa, indignada.)

ACTRIU.- Per un paper? Eres odiós.

(L'ACTRIU bufeteja l'ACTOR i aquest li torna el colp de manera automàtica. L'ACTRIU fa mitja la volta i va a abraçar-se al DIRECTOR DE L'OBRA bo i plorant desconsoladament. Aquest l'abraça paternalment mentre li fa uns colpets al culet.)

ACTRIU.- *(Exageradament melodramàtica.)* Oh, quina vida més miserable! Com pot haver-hi tanta maldat al món! Vull morir-me! No suporta tanta crueltat, tanta roïndat, tanta... Jo sóc molt sensible, amor, molt sensible, però ningú no se n'adona. Com pot una persona fer el que ha fet ell només per aconseguir un paper! S'ha de tindre el cor negre, molt negre, per fer una cosa així! Tot per un simple paper en una obra de teatre!

DIRECTOR DE L'OBRA.- Hi ha gent que no coneix els escrúpols ni la vergonya.

(De sobte, l'ACTRIU s'adona que tots se la miren amb cara d'incredulitat i que està ficant la pota completament amb el tema del paper, mentre el DIRECTOR DE L'OBRA continua tocant-li el cullet com aquell que bada, però de manera molt evident.)

ACTRIU.- *(Refent-se una miqueta.)* Bo, potser de vegades un ha de fer algunes coses per aconseguir un paper, però arribar a segons quines coses com per exemple el sexe..., vendre el propi cos..., jo..., jo no ho he fet ni ho faria mai.

DIRECTOR DE L'OBRA.- És clar que no. Tu estàs feta d'una altra pasta.

ACTRIU.- *(Assenyalant el DIRECTOR DE L'OBRA.)* I ell no ho acceptaria mai. Ell mai no donaria un paper a algú a canvi d'algun favor sexual.

DIRECTOR DE L'OBRA.- És clar que no. Jo estic fet d'una altra pasta.

(S'adona una altra vegada, per la manera com la miren els altres, que cada volta fica més la pota. El DIRECTOR DE L'OBRA continua tocant-li el cullet. Comença a plorar novament sobre el muscle del DIRECTOR DE L'OBRA, que continua consolant-la paternalment. De sobte se sent la veu del TÈCNIC per la megafonia.)

VEU DEL TÈCNIC.- Perdoneu, podem acabar l'obra? És que tinc una miqueta de pressa. Jo us pose la música del

final i després ja us quedeu vosaltres discutint sobre les vostres puteries. Ah, i perdona, bonica, açò no té res a vore amb tu.

ACTRIU.- *(Amb un agraïment sincer que demostra la seua idiotesa.)* Gràcies.

AUTORA.- Completament d'acord. Podem acabar l'obra? Tinc una miqueta de pressa.

DIRECTOR.- Sí, per favor, acabem-la. Estic esgotat, de debò.

DIRECTOR DE L'OBRA.- Sí, sí, sí, sí, sí. Acabem-la. Vinga, anem a les frases del final. Gràcies Natxo.

VEU DEL TÈCNIC.- De res, "matxote".

DIRECTOR DE L'OBRA.- *(Una mica desconcertat)* Bé..., gràcies. *(Als actors.)* Silenci. Final, per favor.

ACTOR.- *(Acostant-se al DIRECTOR DE L'OBRA. Li posa la mà al muscle.)* Bo, supose que despús-demà, en acabant l'estrena, anirem a fer-nos... un vinet... o dos.

(L'ACTRIU corre a situar-se entre l'ACTOR i el DIRECTOR DE L'OBRA i els passa una mà a cadascun d'ells per damunt dels muscles.)

ACTRIU.- *(En un tonet maliciós i sensual.)* O tres...

(L'AUTORA se situa darrere del DIRECTOR i li acarona sensualment el pit.)

AUTORA.- I tu i jo... no anirem a fer-nos un vinet... o dos... o tres...?

(El DIRECTOR li besa la mà i s'acosta on és el trio. Se situa darrere de l'ACTRIU, molt a prop d'ella.)

DIRECTOR.- O quatre...

(L'AUTORA s'acosta també al grup. Se situa darrere de l'ACTOR, molt a prop d'ell.)

AUTORA.- O cinc...

VEU DEL TÈCNIC.- Maria dels Àngels!

DIRECTOR DE L'OBRA.- *(Una mica atordit, se separa del grup i se'n va cap a un lateral.)* Bo..., sí..., anem al final..., sí..., gràcies... Endavant!

DIRECTOR.- Ai, l'amor!

AUTORA.- Ai, l'amor!

ACTRIU.- Ai, l'amor!

ACTOR.- Ai l'amor! *(De sobte s'adona que no té la perruca posada.)* Perdó. Repetim-ho. Perdó. *(Es torna a posar la perruca.)*

DIRECTOR.- Ai, l'amor!

AUTORA.- Ai, l'amor!

ACTRIU.- Ai, l'amor!

ACTOR.- Ai, l'amor!

DIRECTOR.- L'amor sempre és cosa de dos?

AUTORA.- Dos són multitud?

ACTOR.- Hi ha parelles de tres?

DIRECTOR.- Hi ha tríos de quatre?

AUTORA.- Un més un sempre són dos?

ACTRIU.- D'on vénen els nens?

AUTORA.- *¿Bailar pegados es bailar?*

DIRECTOR.- L'amor perjudica la salut?

AUTORA.- Cal prendre'l en dosis petites?

TOTS.- Aiiiiii!

ACTRIU.- L'amor és...

ACTOR.- ...una catàstrofe esplèndida.

AUTORA.- L'amor és...

ACTRIU.- ...saber que xocaràs contra una paret...

DIRECTOR.- ...i accelerar a pesar de tot!

AUTORA.- Córrer cap al desastre...

ACTOR.- ...amb un somriure als llavis!

ACTRIU.- L'amor és...

DIRECTOR.- ...l'única decepció programada.

AUTORA.- L'amor és...

ACTOR.- ...l'única desgràcia previsible...

ACTRIU.- ...que sempre desitgem repetir!

DIRECTOR.- Típic.

AUTORA.- Tòpic.

ACTOR.- Tòpic.

ACTRIU.- Típic.

DIRECTOR DE L'OBRA.- Típic tòpic típic!

TOTS.- Correcte!

*(Sonen els acords de la CANÇÓ
FINAL. Els actors canten.)*

CANÇÓ

És l'amor una passió
que ataca cruelment a tot el món.

Bailar pegados, sí.

Bailar pegados, no.

No hi ha qui s'escape,
és com viure en una dolça presó.

She loves you, yeah, yeah, yeah.

She loves you, no, no, no.

Es transmet per l'aire,
És molt contagiós.

És l'amor una passió
que ataca cruelment a tot el món.

És cosa de dos?
Dos són multitud?
Quins són els efectes de l'amor?
Amor, amor, amor, amor, amor, amor, amor.

Hi ha trios de quatre?
Un més un són dos?
L'amor perjudica la salut?
Amor, amor, amor, amor, amor, amor, amor.

T'estime, *te quiero, I love you, ti amo,*
te iubesc, wo oi ney, je t'aime.
T'estime, *te quiero, I love you, ti amo,*
te iubesc, wo oi ney, je t'aime.
T'estime tan típic, tan tòpic, *oh, yeah!*

FI